

NEMĚJTE STAROST

Mt 6,31-34 Den má dost na svém trápení

Introit:

Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě. Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů.

První čtení Matouš 6,19-30 O zabezpečení života

Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě. Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým potom pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.

Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat?

A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou - a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn, jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní?

Text kázání Matouš 6,31-34:

Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.

„Nemějte starost o svůj život“. V textu najdeme slovo duše. Nemějte starost o svou duši. Je to slovo, které lze přeložit jako duše nebo jako život, podle okolností. My dobře tušíme, že jak život, tak duše spolu úzce souvisí. K tomu, co budeme mít k jídlu a pití, tedy ke svému chlebu a vodě můžeme

oprávněně přidat i duševní jídlo a pití, tedy, jaké budeme mít vzdělání, kulturu a rovněž i duchovní pokrm jako je fungující náboženství a Boží slovo. K péči o oblečení zase můžeme přidat bydlení i péči o kostel, církev a liturgii při bohoslužbách.

Přiznejme si, že jeden vedle druhého celé dny neděláme skoro nic jiného než, že pracujeme na těchto svých potřebách a snažíme si je všechny dobře zajistit. Každý dospělý člověk je zaměstnaný péčí o sebe, o své děti, případně své blízké, aby žil a přežil. Jeden z nejdůležitějších důvodů proč denně pracujeme, je to, abychom měli z čeho a jak žít. Studujeme, staráme se o děti, vnoučata, chodíme do nejrůznějších zaměstnání, do divadla, na koncerty, čteme knihy, pracujeme na zahrádce, staráme se o pořádek v kostele, promýšlíme bohoslužby, biblické hodiny, způsob života v našem sboru, staráme se o tvář církve. To všechno je náplní našeho života, péče o náš život.

Ježíšovo slovo, které jsme slyšeli, je obecně známé jako slovo o nepečování. Jeden bratr z drsné Vysočiny mi říkal, Ježíši se to dobře řeklo, že nemáme pečovat, když žil v oblasti, kde je teplo a vždy se našlo něco k jídlu a nebyla tam taková zima jako u nás.

Ale jak vlastně máme žít svůj život, jestli nemáme o něj pečovat? Máme snad žít z ruky do úst, jako lidé závislí na ostatních, žít z toho, co nám kdo dá? **Anebo Ježíš svým slovem přehání, aby nás přiměl k uměřenosti?**, abychom to s pečováním moc nepřeháněli, abychom o sebe a své blízké pečovali jen tak akorát?

Ježíš své kázání o zabezpečení života začíná výzvou, abychom si neukládali poklady na zemi, kde je ničící mol a rez. Jde tedy především o místo, kam si své poklady skrýváme, kde je máme a odkud si je bereme. Ježíš počítá s tím, že máme svůj poklad, něco, co nás zajišťuje, něco, z čeho čerpáme, když nám ubývají síly, kam se obracíme, když jsme v úzkých, ale i ve chvílích radosti a vděčnosti. Zkusme si představit některou z věcí, na kterých si zakládáme, že si ji schováme v nebi, u Boha, kam nemůže žádný rez ani mol. Mohu si svou zahradu, své knihy nebo ušetřené peníze deponovat v nebi? to prostě nejde. Kam schovat hromady věcí, na kterých si zakládáme, ty hromady fyzických i duchovních statků, které jednotliví lidé nashromáždili, a ze kterých čerpají své jistoty a všechny věci minulých generací? Kam s věcmi z bytů, které už lidé opustili. Co s věcmi, které smetla voda nebo zemětřesení? Kde je náš poklad, tam je i naše srdce, slyšíme Ježíše. Pokud naše srdce zůstává u jistot, které máme v jídle, pití a oblečení, zůstává pak i pod jejich troskami.

Naše poklady ovlivňují náš život, naše ranní vstávání, naši práci, naše vztahy s druhými. Poklad skrytý v Boží ruce dává člověku sílu znovu začít, dává naději,

odvahu a chut' žít navzdory marnosti.

Byli bychom na omylu, kdybychom si mysleli, že slovo o nestarání se o věci potřebné k životu znamená hodit vše za hlavu, nepracovat, nedělat si zásoby na zimu a nepřemýšlet jaké šaty si koupit. Jirka Mrázek ve svém komentáři připomíná, že i ptactvo se často hodně nadře, aby nakrmilo hladové zobáčky svých potomků. Mýlili bychom se, kdybychom si mysleli, že Ježíšovo slovo znamená, že nemáme pracovat příliš, ale jen s mírou. **Vyčerpávající práci a starostem o potřeby k životu se nevyhneme.** Dál budeme mít na sebe málo času, budeme shánět dobrou práci, zdravé potraviny a dobré oblečení. A také se budeme starat o své zdraví a mnoho dalších věcí, které nejsou z hlediska nutnosti přežití ani potřebné. **Rozhodující však je, jak a proč to děláme.** Jestli se naše důvěra opírá o Boha, či o vlastní schopnost umět, dokázat se postarat o sebe a své blízké.

Naše budoucnost může být buď v rukou Božích nebo v našem starání. Jde o budoucnost našeho života, naší duše, našeho bytí. Jde o to, **komu svěříme svůj život a životy svých blízkých a své poslední věci.** Kde je naše jistota, že přežijeme zimu, že budeme mít dost jídla pro své děti, že si budeme moci koupit pěkné oblečení, abychom slušně vypadali. Ježíš nám odpovídá, že Bůh o lidských starostech ví.

„Kdo z vás může o jedinou píd' prodloužit svůj život (nebo zvýšit svou postavu), bude-li se znepokojoval?“ Je to tak, **že se často velmi znepokojujeme,** co s námi bude, co jsme vlastně v životě dokázali, jak se budou mít naše děti, co se stane s naší zemí. Jsou to starosti, o kterých někdy máme dojem, že je vyřešíme usilovnou neúnavnou prací. Snažíme se svou budoucnost pečlivě promýšlet a pak jsme v nebezpečí, že na tyto své dobré vize budeme také spoléhat. Nemůžeme prodloužit svůj život, nechejme tedy tuto starost na Bohu. Není to osud, se kterým nemůžeme hnout, ale radost, že jsou věci, které můžeme jen obyčejně přijmout. Ano, snažili jsme se, ale poslední slovo a poslední odpovědnost nemáme.

Platí to i pro dnešní a další dny spojené s volbou prezidenta v naší zemi. Život nelze srovnávat s pokrmem a tělo s oděvem. Šaty nedělají člověka a ani zdravé potraviny a nejlepší vláda nedovedou zachovat lidský život.

Ježíšovo varování platí do všech oblastí našich starostí a pečování. Jakkoli si chceme svůj život, či životy svých blízkých pojistit, upadáme do falešného snu. Je to sen pohanů, míní Ježíš. Pohané spoléhají na své snažení, na svou pilnost, na dostatek. **Pohané spoléhají na božstva plodnosti - mnohosti, prospěchu, úspěchu a zdraví. Jistě sem patří i jistoty, které vkládáme do lidí. Mít věci**

a lidi, kteří nám zajistí budoucnost, to je jistota pohanů, jistota světa, který zapomněl na živého Boha. **Od takového, pohanstvím zaplaveného světa, se máme oddělit a nejprve hledat Boží království.**

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Jsou věci, ve kterých máme mít jasno. Bud' spoléháme na Boha nebo na své bohatství. Ani bohatství dobrých skutků, které bychom si chtěli uložit v nebi nám nepomůže. Spoléhat můžeme jen na Boží lásku, na jeho milost, ty život na zemi skutečně zajišťují a proměňují.

Jde o hledání řádného vztahu k Bohu a tím i o to, co je základní pro dobrý život. **Když člověk hodně pracuje, "má toho hodně", jak říkáme, když je člověk vyčerpaný, má vědět proč to dělá.** Má vědět, jestli tím chce sebe, svou rodinu, církev zachránit nebo to dělá proto, že je tady práce a je potřebná, je třeba ji udělat a dokonce ho ta práce baví anebo tady není nikdo jiný, kdo by ji uměl nebo udělal.

Hledat nejprve Boží království a spravedlnost je ta pravá starost o život. To je naše srdce v Boží dlani.

Ve starání, v panice o to co bude, co budeme jíst, co budeme pít, co si oblékneme, jestli v životě něco dokážeme, v tom je vlastně falešné hledání pokoje, pokoje, který dává svět, a kterým lidé zahání svou nejistou budoucnost a hlavně vnitřní úzkost, které se nikdo z nás nevyhne. Úzkost, kterou v nás působí touha po Bohu a jen On ji může utišit.

„Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti.“ říká Ježíš.

Možná nás takto Ježíš vrátí ke dnešnímu dnu, ke dnu, který právě prožíváme, abychom si ho víc všimli, abychom viděli starosti a trápení jiných, které máme přímo před očima, a se kterým můžeme i něco udělat, nějak to trápení zmírnit nebo ho také jen přijmout.

Kdo umí prožívat a přijímat námahu dne a svou budoucnost vkládá do Boží ruky, ten si ukládá poklady v nebi, má čisté oči a získává náhled a nadhled nad pečováním o život i hluboký vnitřní pokoj pramenící v Božím spasení. Amen.

Poslání: *Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: 'Svatí buďte, neboť já jsem svatý.'*

Požehnání: *Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.*